

missionens Forslag adskiller sig fra den tydske Beyellov. Det vil ses, at det navnlig er paa Punkter, hvor den almindelige Anskuelse i Handelsverdenen og blandt Juristerne allerede har fjernet sig noget fra den tydske Beyellov og har forlangt en anden og mere hensigtsmæssig Regel, et Forlangende, der blandt Andet har faaet et ydre Udtryk ved Resolutioner, vedtagne paa to Møder i Bremen og Antwerpen i 1876 og 1877 af den saakaldte Association for the reform and codification of the law of nations. I det jeg iøvrigt altsaa overlader til de Herrer i Kommissionens Betænkning at gjøre sig nærmere bekendt med Enkeltighederne af de Afvigelser, som findes Sted mellem dette Forslag og den tydske Beyellov, skal jeg her blot gjøre opmærksom paa de vigtigste af de Forandringer, som der, hvis Forslaget bliver til Lov, vil blive gjort i den nugældende danske Lovgivning. Ogsaa herom findes udførlige Oplysninger saavel i Beyellovkommissionens Forslag som i de Motiver, hvormed dette Lovforslag er ledt, og jeg maa derfor anse det for ufornødent allerede nu paa dette Stadium at give en fuldstændig og detailleret Angivelse af de mange tilbørlige og ubetydelige Forandringer, som Lovforslaget vil medføre, men jeg skal her blot nævne nogle af dem, der i praktisk Henseende ere de vigtigste, og jeg skal tillige bemærke, at man da om de fleste af dem vil finde, at de have Mangler ved vor allerede nu temmelig gamle Beyellovgivning, som man her i Danmark allerede for længe siden har været opmærksom paa. De Afvigelser, som jeg saaledes vil henlede Opmærksomheden paa som de vigtigste, ere følgende: Ved Lovforslaget er det overladt Parterne ganske frit at bestemme Beylens Løbetid, og der foreslaas saaledes en Forandring foretagen i den ældre Regel herom i Forordningen af 18de Mai 1825 § 9, hvor der findes opstillet visse legale Begrænsninger i saa Henseende. Dernæst er i Lovforslaget enhver Forandring paa det, man i Beyelsproget pleier at kalde *distantia loci*, opgivet, det vil sige, man foreslaar aldeles at ophæve den Bestemmelse i Frd. 18de Mai 1825, at en trasferet Beyel skal lyde paa Betaling paa et andet Sted end, hvor den udfædtes. Endvidere gaar Forslaget ud paa at tillade at trække paa sig selv, hvilket er forbudt i Frd. 18de Mai 1825. Begge disse Ting, baade Forandringen om *distantia loci* og Forbudet mod at trække paa sig selv, have vistnok allerede længe hertillands været betragtede som unaturlige og urimelige Indskrænkninger i den almindelige Frihed til at forme Beyelforholdet saaledes, som Enhvers Interesse medfører det. I en Retning, men ganske vist mere formelt end reelt, gjør det nye Forslag en Indskrænkning i den hidtil bestaaende Frihed til at give Forholdet den Skikkelse, man ønsker, idet nemlig Forslaget i Overensstemmelse med, hvad der næsten alle vegne i Verden er Tilfældet, forbyder at udfædte Beyler,

lydende paa Thændehaveren, men derimod tillader det ligesom hidtil at endossere en Beyel til Thændehaveren, ad hvilken Bei altsaa den praktiske Nytte af Thændehaverbeyler vil kunne naas for dem, der ønske at benytte saadanne. Dernæst ophæver Lovforslaget al Nødvendighed af den saakaldte Valutaerklæring, saavel ved Beylens Udfædelse overfor Remittenten som ved Endossement overfor Endossenten, og gjør saaledes en Forandring i de bestaaende Regler herom, navnlig i Frdn. 18de Mai 1825 § 12, hvorefter saadanne Valutaerklæringer fordres og Manglen af dem tillægges visse for Bedkommende skadelige Birkninger. Dernæst gjør Forslaget en ikke uvæsentlig Forandring i de bestaaende Rettsregler angaaende Forpligtelsen til at forevise Beylen til Accept. Som bekendt er det Regel i den nu gjældende Ret, at enhver Beyel nødvendigvis skal forevises til Accept undtagen a vista Beyler, altsaa alle „*efter Sigt*“ Beyler saavel som alle Datoeyler. Heri gjør Lovforslaget den Forandring, at en Forpligtelse til at forevise til Accept kun bibeholdes med Hensyn til „*efter Sigt*“ Beyler, i hvilket Tilfælde Forevisningen til Accept er nødvendig, for at der igjennem Beylens Forsaldstid kan bestemmes, og dernæst bibeholdes Forpligtelsen til at forevise til Accept ved Datoeyler, der ere domicilierede til Betaling et andet Sted end, hvor Trassaten bor, og uden at der er opgivet nogen Anden paa det Sted, ved hvem Betaling skal ske, et Tilfælde, hvori det er naturligt, at Forevisning til Accept er paabudt, da det ellers under en modsat Forudsætning vil kunne forudses, at Beylen ikke vil blive honoreret paa dette Sted, og hele Forholdet altsaa fra Begyndelsen af vil være beregnet paa en tom, i Forveien virkningsløs Protests Optagelse. Derimod er det paatænkt iøvrigt at ophæve Forpligtelsen til at præsentere til Accept ved Datoeyler af den Grund, at det vistnok maa siges at være en ganske unødvendig Formalitet. Ved Datoeyler, hvor Beylens Forsaldstid altsaa er fuldstændig bestemt ved selve Beylens Indhold, ganske uden Hensyn til Accept, og hvor Beylen lyder til Betaling paa Trassatens Bopæl eller, hvis den er domicilieret paa et andet Sted, til en Mand, som er bosiddende der og nævnt i Beylen, der maa vistnok Forevisning til Accept siges at være en unødvendig Formalitet. Derfor har det nye Forslag i Overensstemmelse med, hvad der ogsaa er Tilfældet i den tydske Lov og forøvrigt ogsaa i den svenske Beyellov, ophævet Forpligtelsen til at præsentere til Accept udenfor disse to Tilfælde, som jeg nærmere angav. Dernæst er der en anden Egenommelighed ved det nye Forslag, som fortjener at nævnes her, og det er den, at det aabner Afgang til Sikkerheds-Regres foruden den i Lovgivningen hidtil bestaaende Betalings-Regres i Tilfælde af manglende Accept. Som bekendt gaar den hidtil bestaaende Lovgivning ud paa, at naar Accepten negtes og Beylen bliver protefteret